TĘCZA

Słowo TĘCZA ma prasłowiański rodowód i jest obecne w wielu językach słowiańskich, ale – uwaga! – tylko w języku polskim oznacza ‘barwny łuk na niebie’. W innych językach TĘCZA, w różnych wariantach fonetycznych i graficznych, oznacza albo ‘chmura; chmura burzowa’ (rosyjskie туча), albo ‘grad’ (słoweńskie toča, chorwackie tuča), albo ‘deszcz; ulewa; śnieg’ (staro-cerkiewno-słowiańskie tǫča), albo ‘burza’ (staroruskie i gwarowe rosyjskie туча). Skąd taka różnica? Prasłowiańska *tǫča oznaczała najprawdopodobniej ogólnie ‘chmura’ (deszczowa, burzowa, gradowa) i stanowiła kontynuację praindoeuropejskiego *ten-k- ‘ściągać, zbierać się, zbijać się’. Dawni Słowianie zauważyli zatem, że zbite, skłębione chmury dają jedną wielką, ciężką chmurę, która może przynieść ulewę, burzę, gradobicie. A po burzy – słońce, no i oczywiście TĘCZA. Może zatem nasi przodkowie byli największymi optymistami spośród Słowian, skoro – w przeciwieństwie do innych plemion – dostrzegli to najradośniejsze następstwo, jakim jest TĘCZA?